

Az élüzem Ernő-bánya termelési értekezletén

Ernő-bánya termelési értekezletének kimagasló pontja volt, mikor bejelentették, hogy az 1957-es év második felének termelési sikerei alapján elnyerték az élüzem címet. A büszkeség érzése töltötte el az Ernő-bánya dolgozóit. Ilyesmit lehetett leolvasni az arcokról, lám, mégis sikerült... De ezt a büszkeséget a beszámoló kissé csökkentette, mert ismerik ok hibáikat, bajaikat, azt is tudják, ha ez az érzés eluralkodik dolgozóikon, akkor az 1958-as évben a büszke élüzem címtől meg kell válniuk. Ezt nem akarják. Elmondták, hogy szép eredményeket értek el, de az egész munkára rányomta bélyegét a hóvégi hajrá. Az 1958. évi termelés első hetei sem mentek zökkenő nélkül. Különösen azért, mert a bányák elhanyagoltak, és ez bizony még sok munkát fog adni az üzem kollektívájának. Beszéltek arról, hogy az egy főre eső tervnél, s az üzemi teljesítménynél és az önköltség csökkentésénél eredményeket értek el, de az improduktív létszám nem csökkent kellő mértékben. A kalória-tervet sem sikerült teljesíteni. Veszélyes ez a helyzet, s ha nem változtatnak rajta, a közeljövőben a kalória-terv teljesítéséhez mérki a fizetést. Baj van a munkafegyelmével, az újonnan felvett dolgozók mintegy 80 százaléka hagyta itt a bányát, amiért nem kevesebbet, mint 194 000 forintot fizettek ki minden termelési alap nélkül. A baleset jobb 1957-ben, mint az előző évben, de a többi üzemekhez viszonyítva itt is van tenhivaló.

A beszámoló nem adott alapot az elbizakodottságra, és a termelési értekezlet résztvevői így is szóltak fel. **Bordács** elvtárs elő-

hozta a régi panaszt, hogy a fiatalok nem becsülik meg az idős dolgozókat. **Dombi** elvtárs az üzemvezető figyelmét a csatlósokra hívta fel, hogy nem ismerik a jelzéseket, ebből kifolyólag sok karambolt csinálnak. **Gasparid** elvtárs arról beszélt, hogy vigyázzunk az kiközösítéssel. Mindenkihez emberséges módon nyúljanak, nézzék meg, igaz-e a hiány, vagy csak tévedés. S még ilyenkor is inkább segítsünk, mint elöljük magunktól ezeket az embereket. **Haruska** elvtárs szinte értékelését adta munkájuknak. Elmondta, hogy szép eredményt értek el, de nem mindig végeztek olyan munkát, mint amit tudtak volna. Különösen a fafelhasználás módját mutatta meg, s kérte, hogy hasson oda az üzemvezető, hogy az alsópadi fronton ne rönkfákat, hanem vékony fákot kapjanak. Arra is felhívta a figyelmet, hogy nézzék meg a szerszámkészítőket, mert egyszerű használat után a szerszámok tönkremennek. Mintegy 14 hozzászóló volt, akik beszélték arról, hogy tisztán kell tartani a munkahelyeket. A fahordók a munkahelyhez lehetőleg közel vinnék a fát, és arra is kérték az üzemvezetőt, hogy a motornál való munkahelyekhez olyan embert tervenek, aki nem eresztí össze a hánvát. Mások a meddőtartalom javítása érdekében mondták el azt, hogy a légváltók javítását a szereléssel egyidőben végezzék. Így az avarg felszedés nem kerül a szem közé. Voltak olvasók, akik a munkabérszámfejtőkre panaszkodtak. Mások megvédték a fiatal dolgozókat és elmondták, hogy nemcsak az a fegyelmelázító, hanem idősebb dolgozók is vannak ilyenek jócskán.

A felszólalásokból kiérződött a felelősségérzet, az, hogy nekik most többet kell termelniük ahhoz, hogy a széntermelés, az élet-színvonal megtartása biztosítva legyen. Ismerik a feladatokat, tudják, hogy nem könnyebb, hanem nehezebb munka vár rájuk. Amikor a termelés folyamatosságáról beszéltek állandóan hangsúlyozták a 480 perc kihasználását. Megállapították abban, hogy a munkahelyről háromnegyed 2 órákor nem jönnek el, hisz ezzel a félórával is sok-sok tonna szenet tudnak biztosítani minden különösebb erőfeszítés nélkül. Volt szó a fiatalok-idősebbek kapcsolatáról és a férfi munkaeöröknek a női munkaeörökhöz való viszonyáról. S arról is, hogy a frontmesterek figyelmessége terjedjen ki arra, hogy ha egy új dolgozó kerül a területre, közölje a vajúrral, hogy mennyi ideje van a bányában vagy a frontfejtesen, hogy úgy tudjanak neki segíteni a munkában.

Az értekezlet hangulatából érződött, hogy a fegyelmelázított légtér nagyobb eredményeket hoz, a dolgozókra való bátor támaszkodás pedig megakadályozhatja a munkásvándorlást, s az úgynevezett rablómunkák folytatását, illetve elterjesztését. A hozzászólások után felolvasták azoknak a dolgozóknak a névsorát, akiket javasolnak a „Kiváló bányász” jelvényre. és az ezzel járó egyhetes fizetés jutalomra. Itt igen nagy vita kerekedett, végül is úgy döntöttek, hogy mindegyes front kollektívája döntse el, hogy ki volt az, aki az utóbbi félévben hiány nélkül, megfelelő szaktudás mellett mindenkor ellátta feladatát. Legjobban vette ki részét az élüzem cím elnyeréséért vívott harcból.

Feladatait ismerő, öntudatos emberek termelési tanácskozása volt ez. Olyanoké, akik 1958-ban is meg akarják állni helyükön és pironkodnak azért, hogy 1-én és 15-én nem tudják teljesíteni tervfeladataikat, mivel sokan mérték-telenül fogyasztanak szeszcsiszalt. Reméljük, ezt a hangulatot az Ernő-bánya vezetősége aprépenzre váltja, és azt a 100 vagonos lemaradást, amit ebben a hónapban szereztek, rövidesen behozzák és a januári terv teljesítése után a többi hónapokat adósságmentesen kezdik. S.-né.

KISZ hírek

Komócsin Zoltán elvtárs, az MSZMP Politikai Bizottságának póttagja, a KISZ Intéző Bizottság első tükára ifjúsági nagygyűlésen mond beszédet vasárnap délelőtt a KISZ Ifjúsági Házban.

A Várpalotai Erőmű KISZ-szervezete ma este klubestet tart a szervezet tagjai részére.

A 322-es számú Hunyadi János KISZ-szervezet tagjai január 21-én taggyűlést tartottak, ahol a KISZ első országos értekezletén elhangzott beszédet vitatták meg. A taggyűlés keretében választották meg az Ifjú Garda tagjait is akik az intézet KISZ-szervezetét képviselik. A taggyűlésen döntöttek egy fiatal tagsága felett. Standa Imre nem végezte el a KISZ megbízatásokat, tanulótársával KISZ-taghoz nem méltóan viselkedett. Ezért a tagság együttes elhatározásaként kizárták a KISZ-ből Standa Imre kizárásával az intézet KISZ-fiataljai megmutatták azt, hogy a KISZ-nek nem minden fiatal lehet a tagja.

A lottó nyerőszámai:
18, 24, 46, 63, 85

Lendvai József
T. B. elnök.

Munkafegyelmünk üzemünkben

Az ellenforradalmi események a munkafegyelmünk terén is komoly tennivalókat hagytak maguk után.

Ha a munkafegyelmünk vizsgáljuk, trösztünk üzemében, akkor megállapíthatjuk, hogy még mindig komoly hiányosságok vannak ezen a téren, mert dolgozóink, mikor a könnyelmű mulasztást elkövetik, nem gondolnak arra, hogy milyen komoly károkat okoznak azzal a népgazdaságnak és saját maguknak.

A népgazdaságnak azzal, hogy komoly szénmennyiség esik ki a termelésből. Saját magának pedig úgy, hogy

elveszti 1 napi bérét, melynek összege legtöbb esetben meghaladja a 100 forintot is. Egy igazolatlan hiányzás esetén a dolgozótól a következő levonásokat eszközlik: 1 havi szénjárandóságának felét, a ruhajárandóságának felét, ez forint értékben 504 forint és levonásra kerül 1 nap a fizetett szabadságból is.

Ezek vonatkoznak a földalatti dolgozókra.

Ha az állandó beosztású külszíni dolgozók helyzetét vizsgáljuk veszteség szempontjából, akkor arra a megállapodásra jutunk, hogy egy és ugyanazon hiányzás esetén sokkal több a vesztesége a dolgozónak, mivel az idő viszonyosságának megfelelően többféle ruhajárandóságban részesül, mint a földalatti. Így tehát

a külszíni dolgozó egy igazolatlan hiányzás esetén az illetményeszené felének elvesztése mellett még 1331 forintot is elveszít munkaruha megterítés címén.

Igazolatlan mulasztásból 1957-ben 21 458 műszak esett ki a termelésből, s ennek következtében 38 211 tonna szénrel adtunk kevesebbet népgazdaságunknak.

Ha a munkafegyelmünk vizsgáljuk, meg kell állapítani, hogy az nemcsak az igazolatlan hiányzásban mutatkozik meg, noha ez a forma a súlyosabb. A munkafegyelmünk hiányát fel kell vetni úgy is, hogy dolgozóink miként használják ki a teljes munkaidőt, mert sajnos még ezen a téren is nagy lazaságok vannak, mert dolgozóink sok esetben késve érkeznek a munkahelyekre, illetve korábban abbahagyják a munkát.

Egyesek nem teljes szívvel és odaadással dolgoznak egész műszak alatt.

Ezen hiányosságok visszahatnak elsősorban a dolgozóra, mert a kevesebb termelés mellett, kevesebb bért kap. Másodfokon pedig, népgazdaságunknak is kevesebb szenet tudunk adni, mely végsőfokon újra visszatér a dolgozókra az életszínvonal lassú emelésében.

Az 1958. évi tervek fokozottabb fegyelmel követelnek, minden egyes fizikai és műszaki dolgozótól.

Hogy azt rendszeresen dekadról-dekadra, hónapról-hónapra teljesíteni tudjuk, a legszilárdabb munkafegyelmre van szükség.

A munkafegyelmünk megszilárdításához azonban nem elég csupán a meglévő adminisztratív rendelkezések betartása, hanem ezen rendeletek betartása mellett azon becsületes dolgozók, — akikről az igazolatlan hiányzás és a fegyelmelzetlenség idegen, — segítsége is szükséges. A fegyelmelzetlen dolgozók nevelésében

adjanak segítséget üzemi bizottságainknak.

s ha szükséges, a végső fokon az ilyen dolgozókat kiközösítsük ki magunk közül és távolítsák el az üzemből.

Még mindig nagy a lemaradás

A bányák közötti sorrend igen változatosan alakult. A mélyművelési munkahelyek általánosságban teljesítették a tervüket, viszont a külfejtés késői beindulása visszahúzta a tröszt tervteljesítését. Huszonkettődel bezárólag a tröszt a napi terv teljesítéssel 99,1 havi viszonylatban pedig 91,2 százalékra állunk.

A bányák között első helyen változatlanul a Beszáló-akna áll 112,4 százalékos tervteljesítéssel. Havi tervét túlteljesítette még az S. II. akna, ahol 959,5 tonnával, Herend, ahol 498,1 tonnával és a Cser-bánya, ahol 300 tonná-

val termeltek többet tervüknél. A mélyművelési bányák közül Ferenc- és Ernő-bánya adós, de it is igen szépen alakult a lemaradás törlesztése. Ferenc-bánya 43,5, Ernő-bánya pedig 86 vagonra csökkentette adósságát és hó végéig még többletet kíván szerezni. A Külfejtés nem saját hibájából ugyan, de 11 254,7 tonna adósságot szerzett. Amiből a többi bányák csak 3293,4 tonnát tudtak törleszteni. A tröszt vesztői mégis bizakodnak, mert a rossz indulás után, a hó második felében szinte mindenütt megjavult a munka.

Meggyorsítják az újítások elbírálását

Az elmúlt évben megjelent újítási rendelet az újítókval való szerződés-kötést írja elő. A szerződés-kötésnél az újítási mozgalom még nem került a rendes kerékvágásba a Péti Nitrogénműveknél sem. Ezt a hibát azonban kijavítja a vállalat igazgatójának egy bizottság létrehozására vonatkozó rendelkezése.

A háromtagú bizottság, melynek tagjai Brauner Ervin főmechanikus, Deli Béla főenergetikus és Lovas Sándor A. gyárrészesleg-vezető. Feladata a brigádnak a régi, de még be nem vezetett újítások felülvizsgálása, és a már időszerűtlenné vált javaslatok lezárása.

Az új javaslatokkal kapcsolatban szerződés előkészítő tevékenységet fejt ki a brigád, hogy az újítók és a vállalat közti szerződés megkötése gyorsabban történjen. Ez az ügyintézés is meggyorsítja, s biztosítja, hogy az újítások ügyét a rendeletnek megfelelően intézzék el.

Az elmúlt év sikerrel zárult, 1956-hoz viszonyítva javult az újítási javaslatok előkészítő gazdasági értéke, amely 1957-ben több mint 30 000 forint.

A kifizetett újítási díjak összege 97 000 forintot tett ki.

Zavartalanul szállítják rendeltetési helyére a pétisöt

A Péti Nitrogénművek termelvényeinek elszállítására vasúti vagonokban történik. Ennek lebonyolítását a szállítási osztály végzi, amely továbbítja a kereskedelmi vállalatok, termelőszövetkezetek, állami gazdasághoz, vagy éppen exportra, a megrendelt pétisöt. A küldött mennyiséget gyakran irányvonatok képvisével továbbítják, hogy gazdasá-

gosabb legyen és gyorsan a célhoz érjen.

A több mint 400 vagonos raktárkészlet és a napi termékek elszállítása nagy feladatot ró a szállítási dolgozóira. Mert a pétisöt zsákokba és vagonokba rakni nem kis munka. A jól képzett és összeszokott rakodógárda azonban sikeresen oldja meg, hogy zavartalanul eljussanak a rendeltetési helyére a pétisök.

Ismeretlen ismerős

Magas, izmos bányász veszi át a borítékot, megszámlálja a pénzt, aztán elköszön. Kövessük észrevétlenül ismeretlen ismerősünket.

(Kitalálhatták: fizetés napja van.) Munkából megy haza. Haza? Dehogy! A kocsmajáton otthonosan nyit be. (Sűrű cigarettafüst kövályog a teremben, a különböző szeszfajták illata összekeveredve birizgálja a „szag”ószerveket”, s nyugodtan ki lehetne tenni a „megtelt” táblát.) Hangos lelkendezéssel üdvözlök a „haverok”. „Hősünk” egy pillanatra csatlakozik társához. Kezetfog velük, valamelyik markába nyom egy poharat. Rum. Isznak. A következő kört ő fizeti. Eleinte csak rumot isznak, később már mindegy. Egyik cigarettát a másik után, s folyik a társalgás. Még az elején egy alacsony vajúr mesélt: vízbe-törés volt náluk. Később egy markánsarcú bányász adta elő érdeklődő lezajlott disznóölést. Még később egy sovány, idősebb ember bizonygatta saját érényeit, kb. így: „Mert én egy olyan gyerek vagyok, hogy ilyen gyerek tudjátok... na nem azért, de mégis igaz-e, öregem? Hisz te tudod, ismeresz régóta. Jól megmondtam annak a közsörűnek, amiért elköszörült a nagykést, az anyna hét...” (Nem bírja a nyomdafesték.) Isznak. Már 3 és félórát. Ácsorognak. Eddig nem mentek be leülni a nagyterembe, mert minden pillanatban hangzottak abbéli szándékukat, hogy elmennek. De tovább isznak. Minél hangosabb és hancosabb a helyiség. Újabb és újabb vendégek érkeznek.

„Hősünk” már csuklik. Új „haver” érkezik. Bemennek az „étterembe”. Szól a zene. Enekelnek az asztalok mellett: ... gombház

sej, ha haa leszakad...” A pri-más izzad, de most nincs megállás. Hógyné! Majd pont fizetés napján. Ilyenkor rengeteget lehet keresni.

Egyetlen józan arcot sem lehet látni. Vérbeborult szemek, leöntözött asztalok, rohanó pincérek. Az egyik asztalnál nagyon erős lett egy fiatal bányász: az asztalt a szomszéd társasághoz akarja vágni. Lebeszélük. Nem könnyű.

Az asszony fásultan ül az asztal mellett. A gyerek már rég alszik, s ő várja haza a férjét, az apát. Egy élet keserűségéről mesél az a kibuggyanni akaró könnyesepp, mely tévova rezdüléssel pihen meg a szem sarkában. Tudja, hogy mulat a férje, és sejtí azt is: kevés pénzt fog hazahozni. Talán semmit. „Hát érdekes élni?” Töpreng e nagy kérdésen. Mennyi mindenünk lehetne már, hisz milyen jól keres a férje. A gyereknek is ruha kellene. A feleség kötelességtudásával tesz a tűzre, hogy ne hüljön ki a vacsora. Aztán vár.

Rakedt, részeg tüvöltözés harsog. A hajnal gyáván, láb-ujjhegyen onson végig a városban. Nagyon sok részeggel találkozok, amint sárosan, piszkosan, néha a kéz segítségével lámolyognak hazafelé. „Hősünk” magáramaradva ingadozik, fejében összezavart gondolatokkal. Minden vágya, hogy aludhasson. Pénz? Alig maradt. „Na nem baj! Ma nem megyek sichte, majd leduplázom” — gondolja.

Ugye mennyi ismeretlen ismerős van a városunkban? Szeretném ha egyszer összetalálnánk az önmagukkal és — megundorodnának önmaguktól. Fizetés volt Várpalotán.